

КАРТА
СВІТУ

Ю НЕСБЬО

КРОВ НА СІГУ ІІ:
ЩЕ БІЛЬШЕ КРОВІ

Харків
«ФОЛІО»
2017

Розділ 1

З чого почати цю оповідку?

Я охоче почав би з того, що започаткувало всі події. Але мені не дуже відомо, де їхній початок. Так само, як будь-хто в цьому світі, я небагато знаю про істинні причинно-наслідкові зв'язки у своєму житті.

Може, почати з того, як я усвідомив, що у футболі я серед однокласників аж на четвертому місці? Чи з того, як Бассе, мій дід, показав мені малюнки — свої власні малюнки собору Саграда Фамілья? Чи з того, як я вперше затягнувся цигаркою і вперше послухав пісню групи «Grateful Dead»? Чи з того, як я прочитав Канта в університеті та вирішив, буцімто зрозумів його? Чи з того, як я продав першу дозу анаші? Чи з того, як поцілував Боббі, що насправді була дівчиною, чи коли вперше побачив мале, зморщене і нестерпно верескливе створіння, якому судилося потім називатись Анною? Чи, може,

з того, як я сидів у смердючій підсобці у Рибалки, а він розповідав, яких він воліє від мене справ? Я не знаю. Ми приробляємо до своєї історії голову та хвіст, щоби вона виповнилася логікою і наше життя набрало сенсу.

Отже, чому б мені не почати просто тут, посеред усієї плутанини — у тому місці і в той час, коли доля зробила паузу, щоб віддихатися. На якусь мить мені здалося, що я в путі, а водночас — у кінцевому пункті.

Я вийшов з автобуса серед гупої ночі. Примружився на сонце. Воно визирало з-поза острова в морі на півночі. Руде і летаргічне. Достоту як я. За сонцем знову море. А там, іще далі, Північний полюс. Можливо, це те місце, де вони не відшукують мене.

Я роззирнувся довкола. З трьох інших сторін світу до мене спускалися положисті схили. Червоно-зелений верес, каміння, нечисленні скупчення приземкуватих берізок. На сході кам'яниста земля переходила у море плавно, а на південному заході берег над водою наче ножем обтяли. На висоті близько ста метрів над морською гладінню розкинулося відкрите плато, що тяглось у глиб суходолу. Фіннмарк. Тут, як казав мій дід, уривається небокрай¹.

¹ Фюльке Фіннмарк повністю розташований за Полярним колом, між Фінляндією та Мурманською областю Росії (*тут і далі — прим. перекладача*).

Густо встелена гравієм дорога вела до селища. Серед поставлених щільно один до одного низеньких будиноків вирізнялася єдиним вертикальним елементом церковна дзвіниця. Коли я ще тільки прокинувся в автобусі, ми саме проїжджали дороговказ із назвою «Косунд» неподалік від дерев'яної пристані. Тож я подумав: «Чом би й ні?» і смикнув шнурок над вікном, подавши водієві знак на вимогу зупинки.

Я надів піджак, узяв свій шкіряний кофр і рушив до селища. Пістолет у кишені піджака, у такт ході, бив мене точнісінько у тазову кістку — я завжди був надміру худорлявим. Я зупинився і спустив нижче пояс-гаманець під сорочкою, щоби він пом'якшував удари.

На небі ні хмаринки, а повітря було таким ясним, що мені здавалося, буцімто я бачу нескінченно далеко. Скільки сягає око принаймні. Фінмаркське плоскогір'я, наскільки мені відомо, вважається мальовничим. Дідько його зна, чому. Схоже, так заведено говорити про непривітні місцини: люди у такий спосіб показують свою вищість — так само як хизуються своїм смаком до незрозумілої музики чи мудрованої літератури. Я сам так поводився. Я вважав, що тим урівноважу бодай деякі свої вади. Або ж таке увявлення має втішити небагатьох, кому випало тут мешкати: «Ой, тут така краса!» Бо яка

насправді краса може ховатися в одноманітному вбогому ландшафті? Це Марс. Червона пустеля. Безживна і моторозна. Ідеальна, втім, схованка. Хотілось би сподіватися.

Гілки дерев при дорозі здригнулися, і якийсь чолов'яга, перестрибнувши канаву, вискочив на шлях. Моя рука мимоволі сьгнула в кишеню, по пістолет, але я вчасно стримався. Цей тип — не один із них. Цей на вигляд був достоту джокер, що вивалився з карткової колоди.

— Вечір добрий! — гукнув чолов'яга.

Він подибав у мій бік, перевальцем, на своїх ногах — таких кривих, що у просвіт між ними я бачив усю дорогу, що вела до селища. Коли він підійшов ближче, я зрозумів, що на голові у нього ковпак не джокера, а саамський національний: синьо-червоний із жовтим та без балабончиків. Узутий він був у світлі шкіряні чоботи, а з його синьої парки, залатаної в кількох місцях чорною липкою стрічкою, крізь дірки вилазив наповняч, більше схожий на ізоляційну вату, ніж на пух.

— Пробачай, якщо я питаю, — почав він, — але хто ти будеш?

Чолов'яга був принаймні на дві голови нижчий од мене. Широке пласке обличчя, губа від вуха до вуха, розкосі очі, як у азіата. Якби зібрати водно всі стерео-

типні увявлення мешканців норвезької столиці про мешканців саамської провінції, вийшов би портрет мого стрічного.

— Я з автобуса, пасажир, — відповів я.

— Це я бачив. Мене звати Маттіс.

— Маттіс... — повторив я спроквола, виграючи зайві секунди для пошуку відповіді на його неминуче наступне запитання.

— А тебе як?

— Ульф, — сказав я.

Ім'я нітрохи не гірше за будь-яке інше.

— А що тобі треба в Косунді?

— У гості приїхав, — кивнув я у бік селища.

— У гості до кого?

Я зітнув плечима:

— Ні до кого конкретно.

— То ти з природоохоронного відділу чи проповідник?

Не знаючи, на що схожі працівники природоохоронного відділу, я заперечно похитав головою і провів рукою по своєму довгому, як у хіпі, волоссю. Мабуть, варто підстригтися. Не мозолитиму їм тут очі.

— Пробачай, якщо я питаю, — знову завів він своєї. — То хто ти є?

— Мисливець, — сказав я.